

førerens, som meget rigtig forlanger, at man kun skal have eet Nivellement indenfor en Bredegrænsse af to Mile. Er dette altsaa Ministerens Hensigt, saa kunne med den af Ordføreren foreslaaede Indskrænkning disse Penge slet ikke blive brugte, og skal Ministeren altsaa kunne komme til at bruge dem med denne Indskrænkning, maa han nødvendigviis kun have til Hensigt at ville eet Nivellement indenfor to Miles Brede. (I den rigsm. ministeren: 2 à 3 Mile!). To Mile er allerede meget bredt, naar der kun er Tale om eet Nivellement. Der er en anden Ting, som er endnu mere besynderlig. Hidtil have vi gjort os den Forestilling, at Regjeringen vilde underhandle med en Entreprenur om at bygge en Jernbane; nu seer det derimod ud, som om Regjeringen blot vil underhandle med ham om at foretage et Nivellement. Men dette behøves virkelig ikke, det er ikke Umagen værd at gjøre det til en Entreprisefag. Dersom det var under den Forudsætning, at den samme Entreprenur skulde anlægge Banen, da var det langt simplere strax at gaae til at accordere med ham om Banen og lade ham selv sørge for Nivellementet. Naar Ministeren siger: „Man kan dog ikke af sociale Hensyn lade denne Mand lægge Banen, hvor han vil,“ saa maa jeg dertil svare, at naar man accorderer med ham om en vis Priss pr. Mil, og ikke giver ham mere, og tillige binder ham til Entreprisen i et vist Antal Aar, saa er det det Allerurimeligste at binde ham i nogen væsentlig Grad til een Retning af Banen, fremfor til en anden. Det maa være hans egen Kunstforstandighed, der i saa Henseende maa lede ham. Naar Ministeren gjør det til en Væressag at accordere om Prisen med en Entreprenur, saa er jeg overbevist om, at det er en uheldig Maade at tage Sagen paa. Det kan ikke træde Regjeringens Vre for nær at træde op ligeoverfor en Entreprenur, ligesom vi gjøre ligeoverfor en Hofsekræmmer, naar han forlanger 4 β . for Allen af Bændlerne, og vi tilbyde ham 3 β ., og det kan ei heller være til nogen Skam for Entreprenuren at tage Sagen paa den Maade. Naar man tager det Hele som en Handelsfag, saa er det bekjendt, at Moraliteten ikke lider noget ved i det Slags

Sager at accordere; det hører til Handelens Moralitet at accordere. Jeg er overbevist om, at naar en Commissair fra dansk Side kommer til Peto, som vil have danske Obligationer til 5 pCt., og siger til ham: „men Herren bevare os, vore 4 pCt.s Obligationer staae pari, Du vil altsaa have mere end 100 Rd. for 100 Rd.“, da indseer Peto, at Commissairen veed, hvad Penge er. Naar han forlanger vore Obligationer for derved at skaffe Penge, og de staae pari og han altsaa saaer 100 Rd. for 100 Rd., kan han ikke med Rimelighed begjære Penge til, og hans Vre kan ikke lide ved at staae af til 4 pCt. Han vil da maa skee, naar han bliver gjort opmærksom herpaa, sige: „jeg har virkelig ikke læst Coursberetningen for nylig“, om det saa kun er et Dvarteer siden, han læste den. Det er paa den Maade, man pleier at bære sig ad i saadanne Tilfælde, det gjør hverken fra eller til med Hensyn til Vren. Lader os være overbeviste om, at enten vide vi endnu ikke, hvad Ministeren vil, eller ogsaa veed han ikke selv, hvad han vil i denne Sag, og saa fremme vi den ikke ved at bevilge disse store Summer. Havde jeg vidst, hvad jeg nu veed, førend vi kom til denne Forhandling, vilde jeg have foreslaaet slet ikke at bevilge Noget; det vilde vist være den bedste Maade at fremme den jydske Jernbanesag paa. Den kan kun fremmes paa den Maade, at Regjeringen strax træder frem efter de Dverveitelser, hvortil der ingen Penge behøves, og som den maatte være færdig med i sin inderste Sjæl for længe siden, og siger til Entreprenuren: „vort Dnske er at gaae den Retning, vi ville behage alle smaa Byer“; naar Entreprenuren saa siger: „det vil jeg have, det og det pr. Mil“, og vi saa atter sige: „nei, koster det saameget pr. Mil, saa ville vi ikke have den Retning“, og han saa sige: „ja Du skal saa den anden Retning saa eller saameget ringere“, saa tage vi den, men alle de øvrige Historier om Nivellementer, og kostbare Nivellementer, de føre ikke til en jydske Jernbane, de fremme ikke Sagen, og det er et Skinddrag, hvori man lever og hvori man holder sig selv, naar man troer det. Det vil jeg meget bede det ærede Thing at lægge Mærke til. Den sikkreste Veie, vi i dette